

luidloos als doenlijk was.

Het rijtuig had hij niet meer ingehaald want toen hij bij haar villa was gekomen, was zij al thuis.

Hij bleef een oogenblik staan en zag om.... Ik wierp me voorover in het gras, zóó dat ik al zijn bewegingen kon gadeslaan....

Of het verbeelding of werkelijkheid was, weet ik nog niet. Maar 't kan best werkelijkheid geweest zijn, want bij een individu, dat zulk 'n bovenmenselijke kracht bezit, is alles mogelijk. Ik zag zijn silhouet omlijnd door een rand van blauw licht.... 't Duurde maar heel even, slechts een gedeelte van een seconde.... oh, ik herinner het mij nog zoo goed.... Hij geleek wel tweemaal zoo groot.... Misschien was

het een hallucinatie.... maar ik geloof het niet, want het spookbeeld is nog nimmer uit m'n gedachten geweest.

Ik kroop vooruit, telkens voelde ik of ik den diadeem nog had.... Ik was vlak bij hem, maar hij bemerkte er niets van. In het maanlicht zag ik dat zijn gelaat een geheel anderen vorm had aangenomen en dat zijn oogen geleken op glazen ballen, gevuld met groen water, waarachter een licht brandde.... Hij scheen op de vogels ook invloed uit te oefenen, want zoo nu en dan hoorde ik in 't geboomte een onrustig fladderen.

Plotseling deed hij een sprong en zat op den muur, die den tuin van de villa omringde. Een hond sloeg aan, maar het geblaf hield onmiddellijk op; daarna verdween hij.

Ik stond op en besloot in het donker van de boomen te blijven wachten op de dingen, zie zouden komen. Lang duurde het wachten niet, maar ik weet wel dat mijn verbazing ten top steeg, toen ik Lady Mirleton met Soebramanie den stoep van de villa af zag komen. Hij hield zijn groen lichtende oogen steeds op haar gevestigd en zij liep als een slaapwandelaarster. Niets anders van haar lichaam bewoog, dan haar beenen. Ik zag het zeer goed, want zij gingen vlak langs mij.

Beiden volgde ik, want ik begreep dat er iets merkwaardigs zou gebeuren. Ze gingen een zijlaan in tot bij een groot grasperk waar een bank stond. Hij deed een paar stappen achteruit en zij ging op de bank zitten. Ongemerkt sloop ik tot achter de bank. Mijn bloed voelde ik uit m'n wangen weg trekken.... Met een uiterst langzame beweging haalde zij een revolver uit haar reticule en zette den loop

MILITAIRE VOETBALWEDSTRIJDEN.

De vorige week werd op het terrein der K.V.V. „Amsterdamsche Bank“ de eerste militaire wedstrijd gespeeld, georganiseerd door de sportcommissie voor de militaire wedstrijden in de stelling Amsterdam. De elftallen die elkaar bekampten waren het Detachement B., der administratie-troepen en IJmuiden-Wijk aan Zee. Generaal Majoor A. R. Ophorst en vice-Admiraal G. F. Tydeman (op den achtergrond in het midden) gaven blijk van hun belangstelling.

tegen haar voorhoofd.... Als een tijger sprong ik uit m'n schuilplaats, rukte de revolver uit haar hand en schoot die op den Indiër af. Ik zag hem zijn kop buigen en zijn dolk trekken.... Ik schoot nog een keer, en toen snelde hij weg.

De Lady gaf een gil, en ik nam haar op m'n armen en droeg haar naar de villa.

Aan den hoek van de zijlaan en den grooten weg hoorde ik in het kreupelhout een mensch kermen.

Bij de villa was alles in rep en roer. Bedienden met fakkels kwamen mij te gemoet en hielpen mij de Lady dragen.

Zij was bewusteloos en onmiddellijk werd de dokter ontboden.

Ik werd bij haar oom, Lord Mirleton, ontboden en ik moest hem beloven, dat ik van de poging tot zelfmoord van

zijn nicht tot niemand zou spreken.... Ik zie nog zijn gezicht, toen ik hem zeide, dat hier van zelfmoord geen sprake was, maar wel van diefstal en moord. De Lord werd boos en toonde mij een brief, waarin de Lady de reden van haar daad had beschreven. Hij werd nog boozter, toen ik hem zeide, dat zij dien brief buiten haar wil geschreven had en hij begon eerst te kalmeeren, toen ik hem verzocht mij even te laten uitspreken. Ik vertelde hem van het voorstel dat de Indiër mij gedaan had en hoe ik er eerst geen geloof aan hechtte. Hoe hij de Lady den diadeem afhandig gemaakt had, hoe hij de villa ingeslopen was en haar gedwongen had den brief te schrijven, en hoe hij haar

onder hypnose zelfmoord wilde doen plegen.

„Bewijzen!“ riep hij uit.

Hier is de diadeem, hier is de revolver, en de Indiër, op wien ik tweemaal geschoten heb, ligt op den hoek van de zijlaan te sterven.

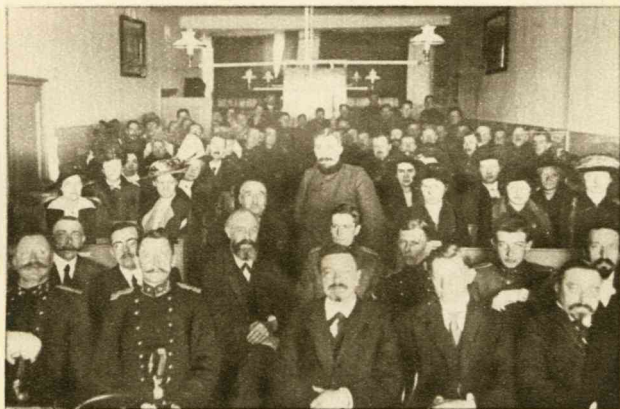
We gingen met twee bedienden naar de plek, waar ik had hooren kermen, het was nu stil. We kropen in het houtgewas en daar lag de booswicht zoo dood als een pier....

De Lord drukte mij de hand en ik moest hem nogmaals beloven nimmer over de zaak te spreken; voor een stille begrafenis van Soebramanie zou hij wel zorg dragen. Dien nacht bleef ik in de villa. Den volgenden dag was de Lady weer zoo goed als hersteld en ze wist zich niets anders te herinneren dan dat het rijtuig plotseling had stil gehouden en dat zij voor het portier een man zag met een bruin gelaat. De koetsier wist niet veel meer en dacht niet anders dan dat de paarden even gesteigerd hadden.

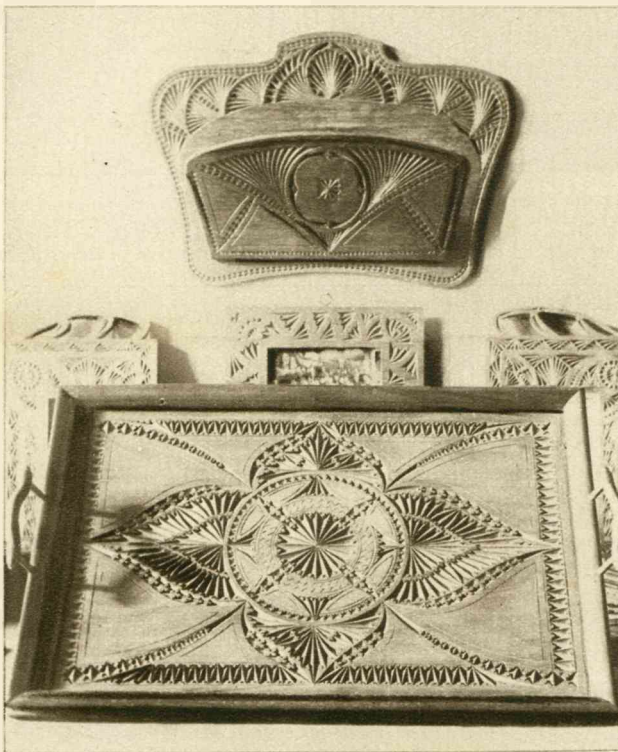
Ik moest Lady Mirleton mijn levensgeschiedenis vertellen en zij gevoelde zich verplicht mij te protegeeren. Ik kreeg de opdracht de muren van haar kasteel in Engeland met fresco's te beschilderen, tegen een groot honorarium en logies op het kasteel. Drie jaren heb ik er aan gewerkt en toen ik gereed was had ik een aardig duitje bij elkaar....

Zoo ben ik beroemd en rijk geworden en als ik eenmaal van de wereld verdwijn, zullen de bladen nogmaals over den beroemden Willet schrijven, wiens fresco's door den Engelschen adel zoo gezocht waren, en over Lady Mirleton, die het talent van Willet ontdekt heeft.

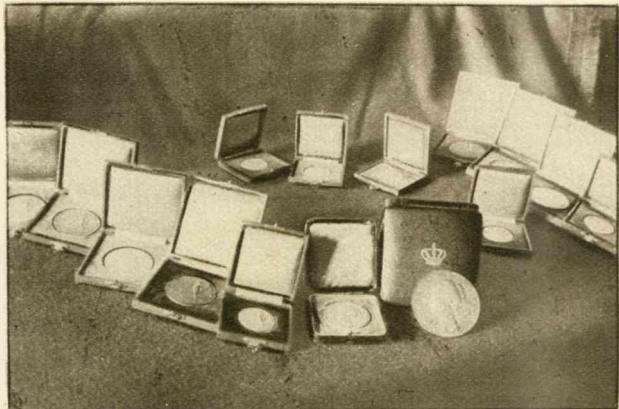
Maar over den Indiër Soebramanie zal niemand schrijven.

Door de afdeling Brielle van den Volksbond tegen misbruik van sterken drank is een tentoonstelling gehouden van militaire huisvlijt van gemobiliseerden in de Stelling van de Monden van de Maas en het Haringvliet. Onze foto links geeft de genoodigden en autoriteiten, aanwezig bij de openingsplechtigheid. Foto midden: Een der fraaie inzendingen „Snijwerk“. Menig staaltje van dit knappe werk zal na de mobilisatie de huiskamer van een der landweermannen sieren. Foto rechts: Medailles geschonken door H.M. de Koningin, den stelling-commandant vice-Admiraal v. Hekking Colenbrander, den Commandant van de Stelling Hellevoetsluis, Majoor van Rijswijk de Jong, en andere militaire autoriteiten uit de stelling.

MILITAIRE HUISVLIJT TENTOONSTELLING.

OM DER WILLE VAN EEN VROUW

Aan den voet van een breede helling liep de weg over een laag steenen bruggetje en ging dan weer over eenigen afstand scherp glooiend omhoog. Koetsiers van de omnibussen die naar het zuiden reden, maakten gebruik van de helling om, de zweep over hun paarden leggende, in galop de tegenovergestelde helling op te rijden. Het bijna stilstaande watertje verwijfde zich aan een zijde der brug tot een breeden ondiepen poel, waar in de zomermaanden de vrachtrijders hun honden lieten zwemmen, terwijl zij zelve zich een verfrisschenden dronk verschaffen in de herberg aan de overzijde van den heirweg. Het was een eenzaam huis, zelfs in het best van den tijd, en gedurende de donkere gure winteravonden, wanneer de verlichte vensters zwak in het water van den vijver weerkaatsten, zag „De Korenschoof“, zoo heette de herberg, er spookachtig uit.

De plaats, waar het huis stond, was zeer onherbergzaam en meer dan een mijl van het naaste dorp verwijderd. Menig vreemdeling, die deze streek doorreisde, verwonderde

er zich dan ook over hoe iemand er toe komen kon op deze plaats een herberg te beginnen. De voerlieden en postiljons wisten evenwel verhalen te vertellen van struikrovers, voor wie de eenzame „Korenschoof“ des nachts een plaats van samenkomst was.

Hoeveel struikrovers zich ook in den omtrek mochten bevinden, Simon Abbyshaw had met hen niets uit te staan en hij had evenmin te klagen over slechte zaken. Dezen winter vooral waren er nog andere reizigers op den heirweg behalve die welke de diligencie vervoerde. Het einde van den oorlog had een groote beweeglijkheid gebracht op den weg van Portsmouth naar Londen; men zag er allerlei reizigers, te paard en te voet en menig matroos op weg naar huis was een gaarn geziene gast in herberg of boerenwoning, waar men hem bijzonderheden vroeg over den oorlog, over Nelson en den slag bij Trafalgar.

Op een avond in Januari, toen de wegen hard bevroren waren en de vijver met een dikke ijskorst was bedekt, brandde er in den grooten schouw van „De Korenschoof“ een vroolijk knappend houtvuur, waaromheen drie mannen zaten in druk gesprek gewikkeld, terwijl ze zoete ale dronken en uit lange pijpen rookten.

In het midden zat de waard, Simon Abbyshaw, een lange, zwaargebouwde man, nog geen veertig jaar oud, doch ouder lijkende. Hij was een weinig spraakzaam man, doch listig en een goed opmerker. In den hoek aan zijn rechterhand zat zijn boezemvriend, boer Hayes, die de meeste avonden in „De Korenschoof“ doorbracht en deze vaak niet al te steévast verliet. Aan de andere zijde zat een

matroos, die een reuk van zout en teer rondom zich verspreide. Hij had juist een van zijn avonturen verteld en wachtte nu met zijn neus diep in zijn bierkan op de loftuigen van zijn auditorium.

„Er gebeuren meer wonderen op zee, dan op het land, geloof ik,“ merkte boer Hayes op. De ale begon haar invloed op hem uit te oefenen en dan was hij gevaarlijk twistziek.

„Da's waar, meester, menig varengast heeft de gewoonte om op te snijden en de menschen knollen in hun muts te draaien, doch dat doe ik niet. Een enkelen keer vertelde ik eens een leugen tegen iemand, van wien ik dacht dat hij nooit verder dan zijn dorp geweest was, en per ongeluk was 't een ouwe zeerob, die van het voorval beter op de hoogte was dan ik.“

„Zoo, dus je kent Lord Nelson, hè?“ vroeg Hayes.

„Of ik Nelson ken? Hm! En hij kent mij! Dat heb je nou als je op zee vaart, meester; daar leer je je flinke mannen veel beter kennen dan op land. Meermalen zei hij tegen mij: „Jack, er is een gevaarlijk karweitje en daar ben jij net de man voor.“ Dat was genoeg. Het karweitje werd gedaan.“

„Onbegrijpelijk dat je dan niet vooruitgekomen bent in den dienst,“ merkte boer Hayes op.

„De dood van den admiraal (zijn ziel ruste in vrede!) is daar de oorzaak van. Als hij nog geleefd had, was ik niet als matroos thuisgekomen. Hij had me een stuurmansbaantje zoo goed als beloofd; maar toen kwam zijn dood, die maakte aan alle vooruitzichten een einde. En nou ben ik op stap!“

„Naar Londen?“ vroeg Simon.

(Wordt vervolgd).